

Erdélyi kirándulás

Az iskolánál megindulva, sok szépet nem láttunk,
Csakis a nagy pillanatra vártunk.

Mikor nagy csoportunk a határon állva,
(s a határőröktől rémülten a sorunkat várva)
hogyan merre megyünk már mindenki várja.

Csak egy dolgot nem vettünk számításba,
hogyan bizony vár ránk Solymos magas vára.
A csoport döbbenet, a hegy lábánál, száját rágja:
nem gondoltuk volna, hogy mászás lesz a pálya.
Tetejére érve lelkesebbeket szép kilátás várt ránk
voltak, akik a fűben fekvé maradtak elfáradván.

A nap végén sok helytől búcsúztunk,
a szállás kényelme tárt karjába csúszunk.
Jó lakoma, esti vacsora a fáradalmunkat elnyelve
mentünk vissza, mert várt a másnap veszedelme.

A nagy Déva vára jó kis utat hozott eleinkbe:
A lépcsősoron felfutva a szép eget nézve
már csak azt kívántuk bár ne lenne vége.
De az idő telik és az emlék nem múlik
Az a szép emlék még mindig a szívembe nyúlik.

Megmászva szép Kolozsvár históriás fellegvárát,
az idő várásom csak ekkor nyerte meg az árát.
A panoráma fellegzetes, nem véletlenül, hisz a híre nemes.
Innen belátni egész Kolozsvárt, de már nem is olyan messze,

vár ránk az osztály, kik ellen szép nevünkért ki kell állni!

Jó címünk meg kell szólni.

De nem kell olyan forrón enni ezt,
nem kell megnyerni, jó barátságot így lehet szerezni.

Túl Kolozsváron, szép álmokat látva
Sebesvár romja büszkén mondja régi történetét,
de már csak a romja.

Nem is kell túl sokat éppen eleget mutat
kis tornyán a kilátás az kicsit sem ronda.

A következő, az Torda, ott a híres szakadék
meg a finom sója.

Mélyen van az, de megéri az útja
szépen mutatja, hogy mi ottan a sorsa.

Mondták sokan, hogy Erdély magyar föld,
de minek visszafoglalni, a kultúrája örök
azt már nem viszi el a török, s én úgy szeretlek
mint az őshazát, találkozunk még Te szép Barát!

A Tordai Sóbánya

Nekem a legjobban a Tordai Sóbánya tetszett.

Szerintem lenyűgöző volt az, hogy annakidején, a bányászok az akkori felszerelésükkel a föld alatt, ekkora helyiséget ki tudtak alakítani, még hozzá kőből és sóból. Volt rengetek több száz méter hosszú folyosó, meg egy nagyon nagy terem. Először elindultunk a folyosókon egyre mélyebbre, és lehetett érezni, ahogy egyre sűrűbb és sósbab lesz a levegő, minél lentebb jutunk. Bementünk egy kis kör alakú terembe, amiben a régi, nagy, sőtörő gép volt, amit annakidején lovak hajtottak. A gép tele volt sóval és a vas alkatrészei teljesen el is voltak rozsdásodva. A terem falain lehetett látni az egymáson lévő, különböző színű sórétegeket, amik a jégre hasonlítottak. A folyosókon menve később még sok egészben kibányászott nagy sötömböt is láttunk kiállítva. Ahogy mentünk lefelé a kisebb, különálló lépcsősorokon, láttunk néhány termet, amiben pedig régi bányász felszerelések voltak kiállítva. Végül eljutottunk egy hídra, ami egy hatalmas terem falán volt felfüggesztve, közel a plafonhoz. A híd és a lépcsők fából voltak, de annyi só volt rajtuk, hogy sokszor úgy néztek ki, mintha kőből lettek volna. Itt a falakon cseppköoszlopokat formált a só. A terem két végében egy-egy lépcsőház található, azokon jutottunk le a terem aljára. A terem mellett volt egy hatalmas henger alakú barlang, ami több száz méter mély volt. A barlang plafonja ki volt fúrva és felülről is le lehetett nézni és lehetett látni a barlang alján lévő bányatavat. Az is nagyon tetszett, hogy be volt építve a terembe egy egész vidámpark, és a bányatavon még akár csónakázni is lehetett. A teremben volt egy óriáskerék, egy kisebb focipálya, néhány pingpongasztal, mini golfpályák és még egy kis játszótér is és egy pult, ahol különböző szuveníreket lehetett venni. A bányatavon volt egy magas sziget, amire egy híd vezetett a terem két végében lévő lépcsőházak egyikéből, amiben volt egy lift is és ezzel már nem csak a terem aljára lehetett lejutni a falon lévő hidakról, hanem le lehetett menni a bányató szintjére. A szigeten voltak magas figyelő állásokhoz hasonló faépítmények, a sziget közepén pedig még több jóval nagyobb fa építmény, amik be voltak világítva, hogy lehessen onnan fényképezni a látogatóknak. Mikor leértünk a bányató szintjére, mi is átjöttünk a hídon, fel a szigetre és az építményekre. Reflektorok nem csak itt világítottak, hanem még a víz alatt is. Ezeken a helyeken lehetett látni milyen zöld a víz, valószínűleg a nagy sótartalmától. Ezt abból is meg lehetett mondani, ahogy a faépítmények lábain is kicsapódott a só, pont, mint a lépcsőház korlátjain és padlóján és a régi sőtörő gép alkatrészein. A sziget szélén pedig a csónakoknak volt egy apró kikötő.

A kirándulás idegenvezetője Szilárd bá volt, aki nagyon nagy kedvence lett a csapatnak, mert rengeteg mindent elmondott a helyszínekről és nagyon kedves volt velünk!

Erdélyi kalandok

Már mindenkivel izgatottan vártuk az indulás napját, a nagyon korai kelés és a hosszú utazások ellenére is csodálatos élmény nyújtott.

Már az első napon nagyon sok látnivalónk volt. Erdélyi kalandunkat Nagyszalontán kezdtük, itt a szoborpark csendje tökéletes volt egy kis pihenésre. Innen Arad felé vettük az irányt, ahol a vértanúk emlékére koszorút helyeztünk el az obeliszk lábánál. A délután Solymosvári romok bejárása volt, ahonnan nagyon szép volt a kilátás a Maros völgyére. Az első napunk végére Csernakeresztúrra értünk, ahol nagyon kedves volt a fogadtatás és finom vacsorával vártak.

Második nap a várlátogatások napjának is nevezhetjük, ugyanis Vajdahunyad, Kolc és Déva vára várt ránk. Kolc várának romjaitól a látvány különlegessége az volt, hogy láthattuk a Retyezát hegységet még havas csúcsokkal.

A fennmaradó napok is rengeteg látnivalót tartalmaztak még, de a legnagyobb az a Tordai Sóbánya volt, ami mindenki meglepetésére még egy óriáskereket is rejtett a gyomrában.

Végezetül nekem a legnagyobb élményt a következő dolgok nyújtották: A Sebesvár azért tetszett, mert nagyon hangulatos volt, hogy naplementében voltunk pont ott. Sok gyönyörű képet tudunk ott készíteni. Kolozsvár azért volt nagyon jó, mert elmentünk egy helyi iskolába, ahol összebarátkoztunk a gyerekekkel és jól játszottunk. Sajnos a rossz idő miatt a tornateremben voltunk. A város is nagyon szép. Déva vára is szép volt, mikor felértünk, onnan még a kilátás is gyönyörű volt. Igaz kicsit fárasztó oda felmenni, de megérte.

Az egész út alatt sok érdekes dolgot tanultunk meg Erdélyről, a helyi emberekről, történelmünkről.

Igazándiból nekem az egész kirándulás nagyon nagyon tetszett és örülök, hogy Erdélybe mentünk világot látni. Remélem lesz még rá lehetőségem, hogy a családommal együtt is vissza tudunk látogatni e csodás tájakra.

Határtalanul

A Határtalanul egy olyan pályázat, amin hetedikes osztályok vehetnek részt, így mi is elindultunk Erdély felé.

Egész korán keltünk, hogy hamar odaérjünk, és hogy még sok helyre el tudjunk menni. Amik kiemelkedően tetszettek nekem, az a Kolc-vár, Retyezát-csúcs, Vajdahunyad vára, Tordai Sóbánya, Apáczai Csere János Elméleti Líceum.

Sokáig kellett sétálni, hogy elérjük Kolc várát, de nagy nehezen megtettük a távot, és oda értünk. A vár már eléggé romokban állt, de még így is lehetett látni a régies stílust, a téglák elhelyezkedését és az építmény formáját. A kilátás gyönyörű volt. Lehetett látni egy folyót, amit körül vett a szép zöld erdő, valamint a Retyezát-csúcsát, félig belepte a hó, félig pedig a felhők.

Nekem a Vajdahunyad vára különösen tetszett. Bementünk az épületbe, és láthattuk a régies falakat, ablakokat és még egy belső udvart. Különböző szobákba léptünk be, ahol elsősorban a korhű ruházatot, bútorokat és a fegyvereket figyeltük meg. Hosszabb lépcsősorokon is mentünk, hogy megnézzük az erkélyt, ahol csodálatos volt a kilátás. Kintről láthattuk a hosszú várfalat, a hidat, és a várat körbevevő folyót, amely biztosította az ellenség nehéz bejutását.

A Tordai Sóbánya felé tartottunk, amikor elhaladtunk a Tordai-hasadék mellett. Sajnos pont esős napot fogtunk ki, de mivel a sóbánya a föld alatt van, így az eső nem jelentett nagy gondot. A Tordai Sóbányába egy hosszú lépcsősor vezetett, majd egy kicsit beljebb már a sóképződményeken jártunk. Eléggé csúszós volt, de igazából senkit sem érdekelt, mert mindenki csodálta a gyönyörű bányát. Megnézhettük, hogy régen milyen szerkezettel őrlték a sót, és hogy hogyan szállították.

Többszintes volt, ezért lementünk a legaljára is, ahol volt egy kis tó, amin lehetett csónakázni is. A mennyezet gyönyörűen meg volt világítva. Volt egy óriáskerék, amibe sokan beleültünk. Nagyon szép volt a legtetejéről látni a sóbányát. Volt még itt egy kis souvenir bolt, egy kisebb játszótér és még egy aula is. A fal nagyon érdekes volt. Valahol fehér, valahol ilyen sötétszürke márványok voltak rajta.

Az egyik napon elmentünk meglátogatni egy iskolát, hogy megfigyeljük milyen ott a tanítás, a könyvek, a tantermek és maga az épület. Az iskola 0-12. osztályig volt. Először bementünk egy 7-es osztályhoz, hogy körbenézzünk, majd elkeztünk beszélgetni a gyerekekkel.

Megtudtuk, hogy összesen négy nyelven tanulnak, beleértve az idegennyelvnek az angolt és a németet. Hallhattunk pár román kifejezést is, amit az iskola diákjai mondtak nekünk. Majd elmentünk egy temetőbe, és utána visszamentünk az iskolába a 7. osztályosokkal egy jót kidobózni.

A következő helyszín egy várrom volt, amit pont megvilágított a naplemente.

A nap hátralévő részében a buszon töltött idő is rendkívüli volt, mert a sok élmény után mindenkinek nagyon jó kedve lett, sokat nevettünk és beszélgettünk.

Mindig boldogan fogok visszaemlékezni erre az osztálykirándulásra.

Határtalanul

Reggel 5:15-kor volt a gyülekező az iskola előtt. Mindenki izgatottan várta, hogy indulhassunk.

Nagyon hosszú út volt, de szerintem teljesen megérte. Nagyon izgatott voltam, mert életemben először jártam külföldön.

Az első helyszín ahová mentünk, Nagyszalonta volt. Itt megnéztük az Arany János Múzeumot és a szoborparkot.

A következő megálló Arad volt. Az emlékművet megkoszorúztuk, majd elindultunk Máriaradnára. Itt megnéztük a templomot, ahol a plébános egy kis beszédet tartott nekünk, majd körbevezetett minket.

Solymosvár romjához nagyon nehéz és fárasztó volt felmászni, de megérte a kilátás miatt. Ezek után elindultunk Marosillyére, ahol meglátogattuk Bethlen Gábor szülőházát.

A fárasztó nap után el is indultunk Csernakeresztúrra, ahol a szállásunk volt. Amint leszálltunk a buszról, mindenki magához vette a bőröndjét és elindult a saját szállására, mivel 3 szálláson lettünk szétosztva. Amikor a szállásra értünk mindenkinek volt egy kis ideje, hogy rendbe szedje magát, vagy pihenjen egy kicsit, majd elmentünk vacsorázni. A vacsora után megfürödtünk, még kicsit beszélgettünk, aztán mindenki elaludt.

Másnap reggel megreggeliztünk és elindultunk Vajdahunyad várához, nekem ez tetszett a legjobban. Körbejártuk a várat, majd irány Kolc-varához. Ott megpihentünk egy picit és továbbmentünk Dévára. A várat és a Magna Curia-t is megnéztük. Ezután visszamentünk a szállásunkra. Megvacsoráztunk és a szállás udvarán még bandáztunk egy kicsit, mivel másnap már egy másik szállásra kellett átmennünk.

Reggel mindenki összepakolta a bőröndjét és indultunk is Gyulafehérvárra. Itt megnéztünk egy templomot, majd a Tordai Sóbányába következett, ami a másik kedvencem volt. Az óriáskerék tetszett a legjobban.

A Tordai Sóbánya után a Torockószentgyörgyi vár felé vettük az irányt, de sajnos a nagy eső miatt ezt nem tudtuk megnézni! Szóltak a buszsofőrünknek, hogy rá se kanyarodjon az odavezető útra, mert olyan sár van, hogy beleragadunk.

Útközben még megálltunk Torockón a falu tipikus házait megnézni, és Nagyenyeden, ahol egy borászatot látogattunk meg.

A másik település Magyarlóna volt, ahol megszálltunk, ott 4 szálláshelyen voltunk. Nagyon finomakat reggeliztünk és vacsoráztunk! A hideg ebéd kicsit kevés volt, de megoldottuk. Kolozsváron az Apáczai Csere János Elméleti Líceumban hetedikesekkel találkoztunk és kidobóztunk is egyet. Voltunk órákat látogatni, beszélgettünk a diákokkal, kiállítást néztünk meg, megkoszorúztuk az ottani gyerekekkel Apáczai sírját a Házsongrádi temetőben és még a Fellegvárból is szétnéztünk.

A legutolsó helyszín Sebesvár és a Királyhágó volt.

Elég fárasztó kirándulás volt, de én nagyon élveztem és még szívesen maradtam volna.

Erdély

A Határtalanul pályázat keretében megnéztük Erdély nevezetes tájait. Nagyon korán kellett kelni ahhoz, hogy el tudjunk indulni időben. Busszal utaztunk és a buszsofőr is kedves volt. Kaptunk egy nagyon jófej idegenvezetőt, mindenkinek nagyon szimpatikus volt.

Én és a barátnőm sikeresen befoglaltuk a leghátsó sort a buszon, mivel mindenki tudja, hogy leghátul a legjobb (és a tanároktól távol van). Napjaink nagy részét a buszon töltöttük, vagy ha nem is a buszon, akkor a természetben. Szerintem ennyi várat én mióta élek nem is láttam. Csernakeresztúron volt a legjobb szállásunk szerintem, bár Magyarlónán is tökéletes volt minden. Az első szálláson hatalmas udvar volt és a ház is óriásinak tűnt kívülről, ha jól tudom 3 emelet volt, de a mi szállásunk a 2. emeleten volt. Nagyjából ilyen 9-10 óra lehetett mikor odaértünk este, mindenki éhes volt már akkora, szóval le is pakoltunk és egyből jött is a vacsora. Az étkezőnek volt egy külön kis házikó, de nem volt messze, mivel ott volt az udvar elején. 4-en voltunk egy szobában, szerencsére minden szobához volt külön mosdó és zuhanyzó, így nem kellett mindenkinek a másikra várni csak annak, akivel egy szobába voltál. Reggel 6-kor kellett kelni, 7 órakor volt a reggeli. A 2. nap nem kellett összeszedni a nagy motyónkat, mivel azon a szálláson 2-szer aludtunk. A millió vár közül személyes kedvencem a Sebesvári vár volt. Az a vár szerintem nem rég lehetett felújítva, mert nagyon jó állapotban volt. Mellesleg lehet azért is tetszett annyira, mert nem kellett 90 fokos lejtőn felmenni, mikor mentünk vissza a buszunkhoz egy gyönyörű tájra láttunk rá, amit szintén imádtam.

Én nagyon jól éreztem magam és szerintem mindenki, örülök, hogy megnézhettem, milyen csodaszép Erdély.

Az éjjeli őrjárat... <3

Erdélyi utazás

Nekem nagyon tetszett az erdélyi osztálykirándulás, mert sok kalandban volt részünk.

Az út hosszú volt, de közben többször is megálltunk egy-egy szünetre, miközben tudtunk enni. Más napokon is sokat utaztunk a busszal egyik megállóból a másikba.

A kirándulást máris fáradtan kezdtük a korai kelés miatt. Az első megállónk Nagyszalonta volt, ahol a Csonka-tornyot és a szoborparkot néztük meg, majd Aradra mentünk megkoszorúzni az emlékművet. Utána felmentünk egy domb tetejére, a Solymosvár-váromhoz. Hiába tűnt fárasztónak, megérte a látvány! Fentről nagyon szép volt a kilátás, és ott lepihentünk egy kicsit. Máriaradnán egy híres templomban voltunk, ahol nagyon szép tárgyak találhatóak, sokan járnak ide ezeket megcsodálni. Marosillyét is meglátogattuk, Bethlen Gábor szülőházában jártunk. Egy érdekes rendhagyó órán vettünk részt, ahol egy kérdéssort kellett jelölni lyukasztóval az elhangzottak alapján. A szállásunk Csernakeresztúron nem volt messze egymástól, akik fogadtak, nagyon kedvesek voltak, és nagyon finom ételeket kaptunk.

6 órakor keltünk, hogy időben kész legyünk és el tudjunk indulni. Következő célpontunk Vajdahunyad vára volt. Személy szerint az volt az egyik kedvencem, mert gyönyörű kívülről és bentről is. A másik kedvencem a következő megállónk volt, Kolc-vára, ahonnan a kilátás bámulatos. A Retyezátot láttuk onnan, és megérte olyan magasra felmenni. Déva váránál, amikor megláttuk, hogy nem üzemel a felvonó, és felnéztünk a csúcsra a vár felé, kicsit megijedtünk. Azt mondták, az a vár van a listánkon lévő helyszínek közül a legmagasabban. Pedig nem volt meredek, amíg egy kis, keskeny ösvényen mentünk. Utána megpihentünk és egy nagyon magas lépcsősor volt előttünk. Az is eltartott egy darabig, hogy oda feljussunk. Nagyon tetszett az ottani kilátás is, a látvány valami elképesztő volt.

Gyulafehérváron sétálgattunk a városban. Az ottani vár varázslatos és annak parkja tele van növényekkel. Következő megállónk a Torockószentgyörgyi vár volt, ahol már elkapott az eső, így csak a buszról tudtuk megnézni a várat. Torockón ugyan úgy szakadt az eső, éppen hogy a hegyeket láttuk valamennyire. A Tordai Sóbányában is sok érdekességet tudtunk meg. Nagyon szép volt. Következő szállásunk felé indultunk, ami Magyarlónán volt. Itt szintén nagyon finom ételt kaptunk, és ha kellett, akik elszállásoltak minket, segítettek.

Másnap Kolozsváron kezdtünk, ahol egy általános iskolát látogattunk meg, és az ottani diákokkal beszélgethettünk, majd játszhattunk együtt. Kolozsváron a Házsongrádi temetőbe is elmentünk megnézni néhány híres ember sírját. Ott is elkapott az eső.

Utolsó napunkon szétnéztünk Nagyvárad belvárosban, és sétálgattunk. Sebesváron minden irányba látszott a táj. Kicsit csúszott a fű a víztől, és páran elcsúsztak, de attól függetlenül nagyon hangulatos volt az a vár is, mert a lemenő nap fényei szépen sütötték meg a falakat.

Nekem nagyon tetszett ez az utazás, mindenki elfáradt, de megérte!

Erdélyi utazás

Első nap a legelső helysín, ahova mentünk az Nagyszalonta volt. Először Szalonta várát tekintettük meg, vagyis a maradványát, a Csonka-toronyot, ami ma az Arany János Múzeum. Sajnos érkezésünkkel nem tudtuk megnézni a múzeumot, mert akkor ünnepelték az ortodox húsvétot. A második helysín Nagyszalontán a szoborpark volt. Ezután ellátogattunk Aradra, ahol először az aradi vértanúk emlékművét koszorúztuk meg, majd Máriaradna felé mentünk. Ott a máriaradnai barokk templomba mentünk be, ahol egy templomismertetőn vettünk részt. A következő Solymosvár volt, ahol egy váromhoz másztunk fel. Egy kicsit fárasztó volt a felfelé vezető út a várhoz, de megérte felmászni. Az utolsó hely ahova mentünk első nap az Marosillye volt, Bethlen Gábor emlékházában egy történelmi feladatlapot kellett kitöltenünk. Este felé pedig mentünk a szállásra, Csernakeresztúrra.

Második nap először Vajdahunyad váránál kezdtünk. Nekem személy szerint ez volt az egyik kedvenc helysínem. Következő vár az Kolc vára volt, ahol egy gyönyörű szép erdőn keresztül mentünk fel a váromhoz. Onnan még feljebb másztunk ott pedig megcsodáltuk a havas Retyezát-csúcsot. Ezután Déva vára felé vezetett az utunk. Sajnos a felvonó, amivel mentünk volna nem működött, ezért gyalog kellett felmáoznunk a csúcsra. Ez a nap rövidebbre sikeredett, mint az előző.

Harmadik nap egy eléggé esős nap volt, de attól függetlenül ezen a napon is folytatódott a kirándulás. Első helysínünk az Gyulafehérvár volt. Ott egy gyönyörű szép templomot néztünk meg belülről. Meg még sétálgattunk egy kicsit a városba. Ezután a rossz idő miatt leginkább csak a buszból csodálhattuk meg a helysíneket. Majd pedig ellátogattunk egy borospincébe, ahol egy borász beszélt nekünk a borászatról. Délután mentünk a Tordai Sóbányához, ami a másik kedvenc helyem volt. Ott egy kicsit félelmetes volt lent a mélyben sétálgatni, de annyira gyönyörű volt, hogy így nem is volt olyan félelmetes. Majd amikor lementünk egy hosszú lépcsőn ott felültünk az ott található óriáskerékre. Este pedig mentünk egy új szállásra, Magyarlónára.

Negyedik nap Kolozsváron jártunk. Ott egy kis sétával kezdtünk a városba a váromhoz. Majd ezután még sétáltunk egyet a városba. A séta után ellátogattunk egy iskolába, ahol megismerkedhettünk a magyar-erdélyi gyerekekkel, akikkel játszhattunk is egyet, majd pedig onnan elsétáltunk Apáczai Csere János sírhelyéhez.

Az utolsó nap megálltunk Sebesvárnál, végül pedig az utolsó helyszínhez értünk, ami a Királyhágó volt.

Az én véleményem erről az utazásról, hogy nagyon élménnyel teli napokat tölthettem el Erdélyben.

Határtalanul kirándulás 2024

Ez volt eddig a legkülönlegesebb osztálykirándulásunk, ami május 6-tól egészen május 10-ig tartott.

Nagyon sok szép és érdekes helyeken jártunk, de én kiemelném a kedvenceimet.

Az első, ami nagyon tetszett nekem, egy kolozsvári iskola volt, aminek a neve Apáczai Csere János Elméleti Líceum. Először külsőleg tetszett meg, az, hogy letisztult és háromemeletes volt. Amikor beléptünk az épületbe, éppen akkor volt a tanulóknak a jelző csengő, és akkor mentek szünetre a gyerekek. Így pont jó volt az időzítés, mivel tudunk beszélgetni egy velünk egyidős osztállyal. Először senki nem jött oda hozzánk, hogy megkérdezzék, kik vagyunk, de később mindannyian feloldódtunk, és elkezdtünk egymással beszélgetni. Igazából nagyon sok kérdésünk volt feléjük, mivel nagyon érdekelt minket az ottani tanítás.

Fontos dolgokat tudtunk meg, mint például, hogy ott négy nyelvet is tanulnak, és abba bele tartozik a magyar nyelv is. Ez eléggé érdekes volt számunkra, de utána tudtuk meg, hogy azért tanulnak magyarul, hogy ne felejtsek el a nyelvet.

Ezután elmentünk egy másik helyszínre a Házsongrádi temetőbe, a Fellegvárba, a Főtérre, utána pedig visszamentünk az iskolába és kidobóztunk velük egy jót. Eredetileg a fiúk focimeccset, a lányok pedig kosárlabda mérkőzést játszottak volna, de az eső minden tervet borított.

A második kedvencem a Tordai Sóbánya. Nekem nagyon tetszett az egész kialakítása. Egy hosszú folyosón kellett végigmennünk, míg meg nem érkeztünk a bányába. Bent mindig lépcsőn közlekedtünk, ami egy kis helyre volt beszorítva, de szerintem jól nézett ki. Volt lift is, azzal egyszer mentünk. A helyiség belülről hatalmas volt, még hozzá olyan nagy, hogy egy óriáskerék is elfért benne, amit természetesen kipróbáltunk. Volt még benne egy kis tó is, amiben lehetett csónakázni, volt játszótér is, kisebb boltok és még egy nagy aula is. Egy kis szabadidőnk is volt, amikor mindenki elmehetett vásárolgatni, vagy nézelődni, amihez kedve volt.

Készítettünk egy-két fotót, aztán mentünk a következő állomásra.

A harmadik kedvenc helyszínem a Sebesvár-Királyhágó. Ez volt az utolsó állomásunk a héten, viszont ekkor jó időjárást fogtunk ki. Gyönyörű volt az egész vár. Érdekes volt a felfelé menet, mert nagyon szűk lépcsőkön kellett mennünk, de a kilátás csodaszép volt. Sok képet csináltunk, utána pedig nézelődtünk.

A negyedik helyszínen, ami nagyon tetszett, az a Vajdahunyad vára. Külsőleg gyönyörű és díszes, belül meg elkápráztató. Rengeteg szobája van és sokat meg is néztünk. Az első, ahova

bementünk, az a konyha, ahol semmi pult nem volt, csak kályha és kisebb edények. A hálósobákban óriási ágyak voltak szőnyeggel és korabeli ruhákkal. Voltunk kint is az erkélyeken, onnan beláttuk majdnem az egész környéket. Kertje nem volt, de gyönyörű fák és szép zöld bokrok vették körül.

Az ötödik kedvencem Déva vára. Felfelé csak lépcsőn lehetett menni, ami nagyon meredek volt, ez hosszú és fárasztó testmozgást jelentett az egész csapatnak. Sokszor megálltunk, de nem adtuk fel és tovább mentünk. Egy kis idő elteltével felértünk a tetejére, ahonnan csodáltk a tájat, és sok szép fotót készítettünk emlékre.

Mindegyik helyszín meglátogatása jó kis testedzés volt a társaságnak, így a buszon volt, hogy pihentünk, máskor pedig jókat beszélgettünk, nevettünk a közös élmények után.

Nagyon hálás vagyok, hogy lehetőségem adódott elmenni ezekre a helyekre, sohasem fogom elfelejteni ezt az osztálykirándulást.

Élményeim a határon túlról

6. osztályban örömmel értesített minket osztályfőnökünk, Tamara néni, hogy lehetőségünk lesz Erdélybe utazni. Alig vártam, hogy hetedikes legyek és elérkezzen a várva várt kirándulás. Sajnos eddig még nem sokszor voltam külföldön, így izgatottan vártam az indulás napját.

Elérkezett a hétfő hajnal. Amikor anyukám ébresztett, gyorsan kipattantam az ágyból, bepakoltunk a buszba és alig vártam, hogy induljunk. Út közben jó volt a hangulat és sokat beszélgettünk.

Először Nagyszalontán álltunk meg, ahol megnéztük a Csonka tornyot, ami érdekes volt és a szobor parkot is, ahol híres emberek szobrait láthattuk. Mi gyerekek be akartunk menni ott egy játszótérre, de sajnos nem volt időnk rá. Aradon megkoszorúztuk az Aradi vértanúk emlékművet, ami egy érdekes emlékmű volt, mert csak egy oszlopból áll. Máriaradnán egy szép templomba mentünk be, aminek a belseje lenyűgöző volt, nekem nagyon tetszett. Solymosvára ahhoz képest, hogy eléggé rossz állapotú és meredek helyen van, érdekesnek találtam. Az első nap tartalmasra sikeredett. A szállásunk Csernakeresztúron volt. A vacsora nagyon ízlett és jól esett, a szállásadónk is kedves volt. Fáradtan dőltünk az ágyba.

Második nap reggel korán keltettek minket tanáraink. Reggeli után el is indultunk az újabb kalandos napunkra. Meglátogattuk Bethlen Gábor szülőházát, melynek történetét különlegesnek találtam. Vajdahunyadvára hatalmas és gyönyörű. Ez volt a kedvenc váram, a kiállítás szép volt. Kolc-váránál a Retyezát-csúcsot is megcsodálhattuk. A látvány felejthetetlen, megérte felmenni a meredek hegyen. Déva várába nagyon sok lépcső vezetett fel, majd leszakadt a lábunk, jót túráztunk. A Magna Curia is érdekes volt. A második nap estéjére még fáradtabbak lettünk, alig vártuk, hogy ágyba kerülhessünk.

Harmadik napon Gyulafehérváron megnéztünk egy templomot, de ez engem kevésbé nyűgözött le, mint a Máriaradnai. A

Torockószentgyörgyi várat sajnos nem tudtuk megnézni. A Tordai sóbányába is benéztünk, ami lenyűgöző volt. a következő estéken Magyarlónán aludtunk, ami nem volt rossz, de a másik jobban tetszett. Kolozsvár belvárosában sétáltunk, ahol szép épületeket néztünk meg. Sebesvárhoz is megérte elmenni, mert nagyon tetszett a vár, pedig kicsi volt. A királyhágó látványát sosem felejttem el. A nagyváradi vár szép volt és a története nagyon megragadott.

A hazafelé vezető út is jó hangulatban telt. Érezhető volt, hogy mindenki sokkal fáradtabb, mint mikor elindultunk Erdélybe. Sok zenét hallgattunk és jól éreztük magunkat. Én még el is aludtam éjszaka. A rengeteg élmény ellenére alig vártam, hogy hazaérjek!

Az erdélyi kirándulásom

A Határtalanul pályázatának köszönhetem ezt a remek élményt, amiben én és barátaim is részt vehettünk. Ebben a fogalmazásban elmesélem, hogy melyik helyek tetszettek nekem legjobban.

A legelső napon megérkeztünk Nagyszalontára, Arany János szülővárosához. Ott meglátogattuk a bámulatos, és érdekes Arany János múzeumot, ami a Csonka-toronyban található. Ez a torony maradt csak meg a régi Szalontai várból, ezt az idegenvezetőnk mesélte sok-sok más érdekesség mellett.

Egy másik hely, ahol voltunk és tetszett, az a Bethlen Gábor szülőháza, ahol szintén egy remek kiállítás várt bennünket, illetve egy kis történelmi totóval is készültek.

A Vajdahunyadi várkastély volt az egyik kedvencem, remek kiállítás volt a váron belül és megnézhattuk az egyik menekülésre való mellékbástyát, amivel a hidat is védték. Megnéztük az egyik erkélyről a trónszobát, a páncél és fegyver kiállítást, ami az egyik akkori lovagteremben volt. Az akkori katonák, huszárok laktanyája, a mai szuvenir és ételbódék. A Vajdahunyadi vár egyik tornya, hol ki is van jelölve, hogy akkoriban 6 emeletes ágyakkal teli szobák voltak, most pedig csak egy 3 emeletes. Lépcsővel teli átjárók vannak, amik tulajdonképpen nagyon megkönnyítik a dolgunkat, sok olyan hely van, amihez ha nem lenne felújítva a torony átjáróként, akkor meg kéne kerülni a várat, például: a Hunyadi család hálósobája, a vár benti és kinti erkélyei, az akkori viseletek kiállítása, és sok más szobák, ahol voltunk. Idegenvezetőnk arról is mesélt, hogy miért ezt a várat hívjuk "Drakula várának", és még arról is, hogy hogyan kapott szerepet ez a vár az akkori csatákban, és rengeteg taktikai felállását a várnak.

A kifejezhetetlenül, fantasztikusan színpompás Tordai Sóbarlangról még nem is beszéltem, aminek most jött el az ideje. Miután odaértünk a zuhogó eső után, megvettük a jegyeket, és bementünk a barlangba. Rengeteg lépcsőzés után, megérkeztünk az első száz méteres mélységünkbe, ahol volt egy hosszú csillefolyosó, és a végén egy tekerős szerkezet. Hadd magyarázzam el: a tekerős szerkezetet lovak hajtották, és két kötél volt odakötve a szerkezet tetejére, ami kettő nagyobb vasládára volt ráerősítve, ez úgy működött, ha az egyik vasládát a bányászok alulról megtöltötték sóval, és fel kellett hozni (hogy leváltsák a fogaskerék által rákötött másik vasládára) addig a teli vasládából kiszedték a sót zsákokba, addig alul a bányába az üres vasládát megtöltötték. Aztán még több lépcsőzés után volt a bánya, felújítva, ami egy

szuvenírboltként, egy játszótérként, és egy sportpályaként szolgált. Középen volt egy nagy óriáskerék, amivel meg lehetett nézni a gyönyörű kilátást. És ha még lejjebb mentünk, volt egy ásatás, ahol befojt az esővíz, és így létrejött ott egy tó, ahol a LED lámpák nagyon szépen megvilágították a vizet, és ott lehetett csónakázni is. Sok gyönyörű, kisebb LED-el kivilágított gömb kuckó található itt, amik nagyon káprázatosan gyönyörűek voltak. Miután visszamentünk a bányába, mentünk az óriáskeréken egy kört, vettünk egy, s mást a szuvenírboltnál és felmentünk a felszínre.

Ezek voltak a kedvenc helyeim, élményeim az utazás során.

Végezetül itt egy pár kép, amiket a helyszíneken csináltam:

